

Frá túnatosi til kunningarstovu

Havnar Sjonleikarfelag:

Nakrar tíðarmyndir

Leikarar: 38 vaksni og børn

Tónleikur: Havnar Hornorkestur, Gággan, Sunleif Rasmussen, Kolbein Simonson, Ólavur Øster og Eyðun Arge.

Ljós og ljóð: Frank Jacobsen.

Pallur: Jóannes Hansen og Sonja Sørensen. Búna: Jóhanna Maria Djurhuus.

Ein ferð gjøgnum 75 ár, sum varar 110 minuttir. Tað kann ikki bliva til annað tinganeftir enn nakrar tíðarmyndir. Og hetta er júst heitið á heilsuni frá Havnar Sjonleikarfelag til keypstaðin Tórshavn.

Tey hava fingið ótrúliga nógv við á hesar myndir, men tó verri enn so alt. Tað hevði heldur ikki borðið til. Samstundis sum áskoðararnir kenna aftur hendingarnar, bornar verða fram í leiki, upplestri, frásøgn, sang og

myndum, sakna teir aðrar, tey eldru sínar, vit ungu okkara. Hjá mær vóru fyrstu domini, sum komu fram í huganum, tá eg kom út aftur í býin, har onki skínur uttan gøtuljósin og spildurnýggir bilar, pikadekk, ruskovnurin, Bussleiðin, olklubarnir og samanleggingin við Kaldbak, Hvitanes og Hoyvík.

Tá Sjonleikarfelagið fór undir hetta tiltak, varð avgjørt at seta bólkar at gera tilfar um ávis áráðil. Hvør bólkur hevði 15 ár, minnst meg rætt. Og hetta sæst týðiliga. Stóru munur er á, hvussu tey ymsu tíðarskeiðini eru viðgjørð. Til dømis verða tey fyrstu árin lýst gjøgnum túnatos og gerandisprát við diskin í handlinum. Tey seinastu hinvegin, eisini í tráð við tíðarandan, í telegrammstíli. Dømi: genta og hermaður koma inn á pallin. Tey eru betri enn væl. Hon: »Mjerkadalur!«. Hann: »1962!«. Tey fara út aftur. Beint aftaná kemur Havnarongurin hjá henni østur inn á pall-

in, leitar eftir henni. So leiðis fáa vit trýssini, í brotum, sum eru styttri enn ein minutt hvørt.

Stórt tak

Hetta er eitt stórt tak, Havnar Sjonleikarfelag her hevur tikið.

Tað er ikki lætt at savna so nógv fólk kvøld eftir kvøld, fyrst til venjingar og so til framfærslur. Nøkur teirra, sum eru nevnd í leikskránni, vóru ikki við mikukvøldið. Eg havi skilt, at øll eru ikki við yvirhøvur. Tað er nakað siðani, leikskráin er prentað og fólk hava tikið seg úr eftir tað. Sama ger, tey, sum eru eftir, nýðast at seta av nógv kvøld og nógvir sunnudagar í framtíðini. Tíðarmyndirnar eru vorðnar ein succes. Longu klokkan hálgum átta mikukvøldið var útselt til næstu sýning aftur, sýningina í morgin, sunnudagin!

Tað er lætt at skilja, hví atgongumerkini eru útseld hálgan tíma eftir, at solan byrjar. Nakrar tíðarmyndir eru lættar og undirhaldandi og tað er júst slíkt, fólk vil siggja.

Misjávnt er, hvussu teir fimm bólkarnir hava fingið burturúr. Onkrar loysnir eru rættuliga snildar, til dømis eru tey seinastu árin lýst á tann hátt, at ein maður, sum hevur siglt úti í fleiri ár, nú er komin heim. Hann gongur við stívarí kening í miðbýnum og finnur hvørki eitt ella annað. Perlan er horvin og har, sum Apotekið var, er nú Kunningarstovan. Her hevur Kári Petersen, sum samaanumtikið er tann stuttligasti í tíðarmyndunum, eina fina parodi uppá kunningarstjórán. Hann setur eisini annan fótin inn í tað 76. árið, tá hann væntar, Hotel Føroyar nú man fara at borga seg.

Dregur frá

Men ikki alt er eins væl-eydnað. Okkurt er, sum dregur frá heildarmyndini. Í slíkari sýning kann upplestur góðtakast sum neyðloysn, er hann ikki ov drúgvur. Men at lata ein mann, sum avgjørt ikki er pallvanur, knýta saman tíðarmyndirnar við tølum og øðrum upplýsingum er helst eitt mistak. Í øllum førum hevur tað neyvan verið ætlanin, at tað skal liggja á markinum til komikk, tá Hans Thom-

Ziska (Poul Johs. Lindberg) mótmælir, tá bretar hertaka Føroyar.

Tíðarmyndin av krígsárunum er millum tær bestu, kanska tann besta

sen álvarssamur í føroyskum klæðum við gyltari fjøður í hond og mikrofonleidninginum stingandi undan troyggi frá tí hoga skrivipultinum sigur Havnar Sjonleikarfelag at fáa børn at spæla sjónleik, ikki lesa hann, sum annars er tað vanligasta í Føroyum.

Eisini er brotið úr »Dalabóndum«, fyrsta leiki í Sjonleikarhúsinum, uttanfyri.

Tað undraði meg eisini, at tey ikki brúka diastólíð meira. Hesin møguleikin er ov lítið brúktur, tá hugsað verður um, hvussu

gøður hann er.

Leiklutirnir eru sjálvandi allir litlir. Veteranarir høvdu fleiri. Spælið er yvirhøvur í lagi og enn einaferð siggja vit, hvussu væl tað liggur fyri hjá Havnar Sjonleikarfelag at fáa børn at spæla sjónleik, ikki lesa hann, sum annars er tað vanligasta í Føroyum.

Samanum kann sigast um hesa myndabókina, at nakrar myndir eru frálikar, eitt nú tann av bretsku hersetingini og tann av teimum báðum ungu gentunum í hálvtrýssunum, har Elin

Mouritsen við einum gallróði kastar okkum inn í tey seinastu 25 árin og annars fær okkum at gloyma, at ongin steðgur er.

Nevnast kann eisini Gágudansurin við Poul Arna Joensen sum fullur fiskimaður við posæli og akkavítti í reyvalummum.

Allar hinar myndirnar eru góðar. Og tann eina, »Hjá Dalabóndum«, er sum Argjafressur úr høvdatrogi.

Hogni Djurhuus

Marita — nýggj landaplága

— Nýtti hovið, meðan hann gekk arbeiðsleysur, at festa á band log, hann hevði liggjandi

Nú kunna tey, sum ikki gjørt orðini til fyra lög, eitt nú ta skemtiligu Bingovisuna, hann fekk hugskotið til ein sunnudagin, hann var í bingo.

Árni Andreasen hevur á pb Records givið út eitt band við 11 lögum. Bandið eitur Marita eftir fyrsta lagnum á síðu B. Her hevur Árni gjørt lag til yrking hjá Poul F. Gamla sorgarsøgan hjá sama skaldi er eisini við. Her eigur beiggja Árna, Jóhan Petur, lagið.

Árni hevur eisini gjørt lag til yrkingar hjá Tummasi Napoleon Djurhuus: Jalousi, Dansurin og Atjan. Hann sigur, at lagið til Dansin er fyrsta lag, hann hevur gjørt til eina yrking.

Annars eru á bandinum, sum kostar 110 kr., lög hjá John Mogensen og Kim Larsen og orð og log hjá Baker og Mabel. Her eru orðini á enskum.

Sjálvur hevur Árni gjørt orðini til fyra lög, eitt nú ta skemtiligu Bingovisuna, hann fekk hugskotið til ein sunnudagin, hann var í bingo.

Arbeidsloysi upprunin

Árni sigur, at hann gekk arbeiðsleysur eina tíð og fyri at hava okkurt at takast við, avgjórði hann at geva út tey lög, hann hevði liggjandi. Uppøkurnar eru gjørdar í L.T. Studio frá 5. til 20. januar í ár og longu nú, ein mánað seinni, er bandið komið.

Fyrst ætlaði hann at syngja og spæla øll ljóðforini sjálvur. Men so við og við komu aðrir afturat, Ronnie Nielsen, sum eisini syngur, Jóhan Petur og Sunleif Rasmussen.

Árni ætlar at geva út eitt band afturat í

heyst, um hann verður nøgdur við soluna av hesum. Nøgdur er hann, tá solan fer uppum 1.500 og nærkast 2.000. Hettaer ikki ov nógv at vænta. Black Birds seldu yvir 3.000 bond.

Løgin á Maritu eru løtt, av tí slagnum, føroyingum dæmar. Sjálvur sigur Árni, at hetta ikki er tann tónleikur, honum dæmar best. Hann lurtar meira eftir nýggjum amerikonskum country/western, til dømis Kenny Rogers.

Tiggju ár

Árni Andreasen er kendur millum øll tey, sum ganga í dans. Hann hevur nú í eini tiggju ár sungið og spælt guitar, fyrst í Black Birds og nú eina tíð í Juliannuboyss. Í 1979 gav hann út eina plátu við tveimum lögum.

hd

Hesar báðar, Kristina Hansen (v.m.) og Heidi Rasmussen, eru óvanliga evnaligrar sjónleikarar.

Myndin, har tann eldra gentan greiðir teirri yngru frá fiskaarbeiðinum, er ein sonn perla